

Ni trovis vin, Vombato!

Originalo de
Angela
McAllister
kaj
Charles Fuge

Tradukita de
Nikoniko

Eta Vombato ludis
kaŝludon kun
Kuniklo kaj Koalo

“Mi trovis vin!” diris Koalo

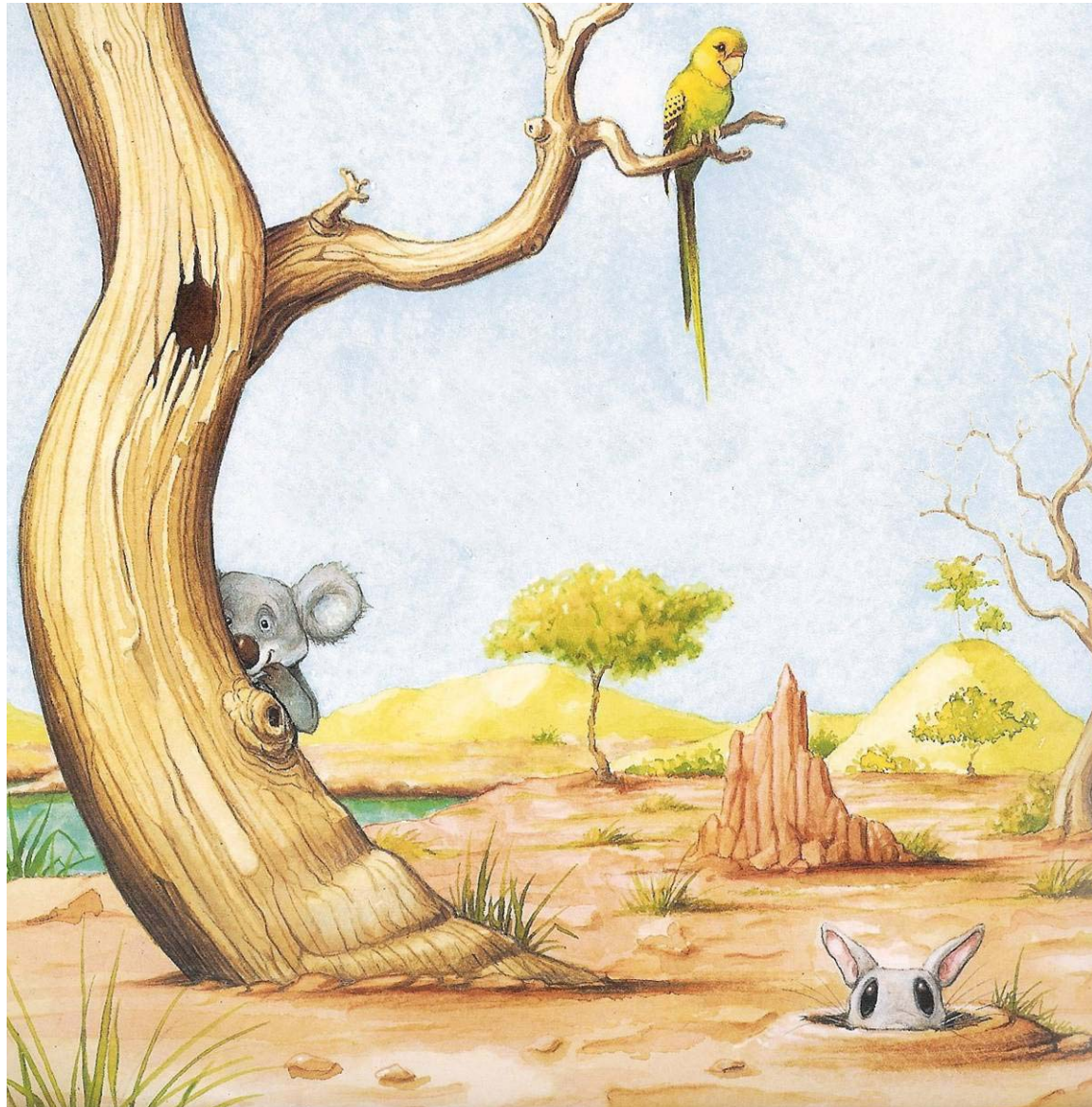

“Nun ni kašos nin, kaj vi serĉos nin,” diris Kuniklo.

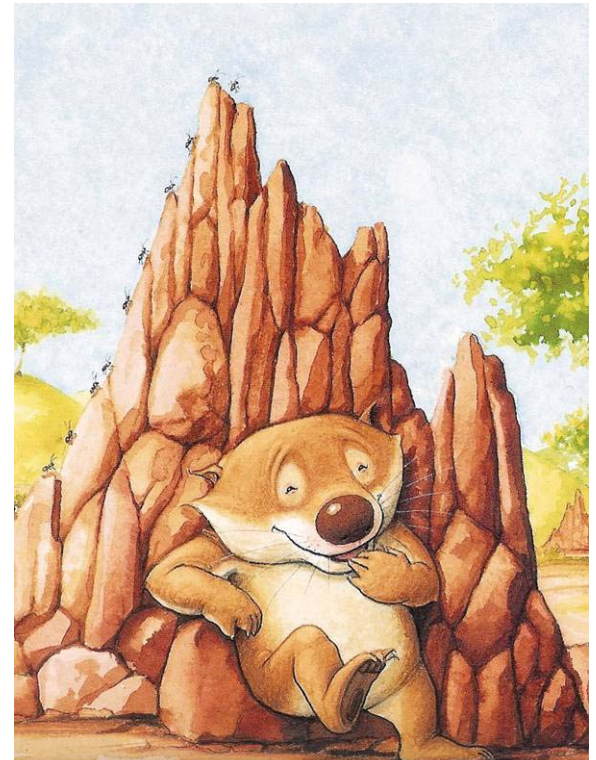

Kuniklo kaj Koalo kaŝis sin.

Same faris Eta Vombato.

Kuniklo kaj Koalo
atendis kaj atendis ...
kaj provis resti tre
silentaj.

Same faris Eta Vombato!

“Lasu nin rekomenci!” ridis Koalo.

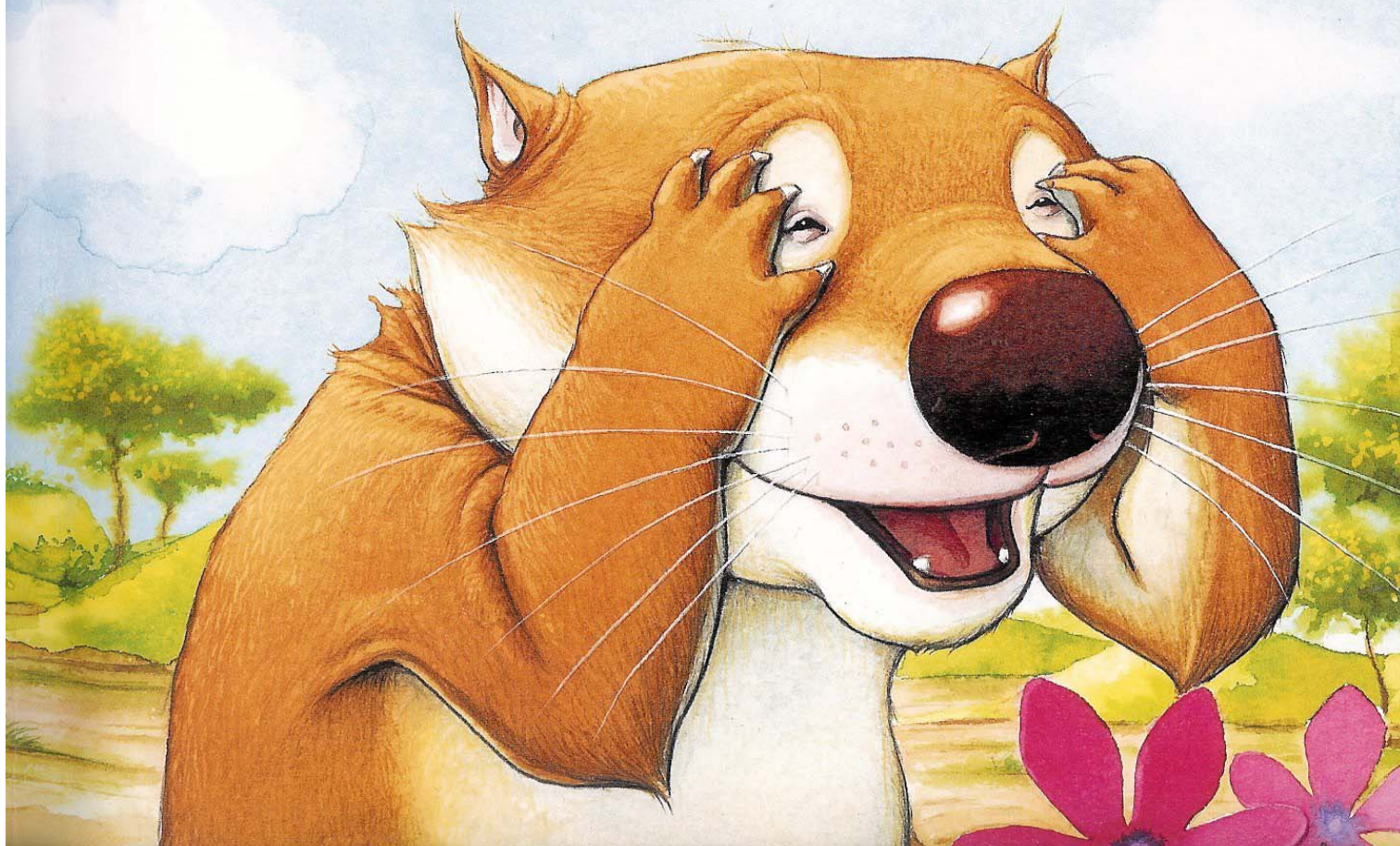
“Vi kalkulu ĝis dek kaj tiam venu serĉi nin.”

Eta Vombato fermis siajn okulojn.

“Du, DEK” li diris.

“Ne, ne! Kalkulu dek florojn kaj tiam venu trovi nin,”
vokis Kuniklo kaj Koalo dum ili forkuris por kaŝi sin.

“UNU ...” komencis Eta Vombato. Tiam li serĉis pli da floroj.

“Du, tri, kvar ...”

Super la monteton li kuris,
kalkulante ĉiujn florojn.

Li ne rimarkis
la nubon kiu
ekkaŝis la
sunon.

Li ne rimarkis
la ĉielon kiu
griziĝis.

Li ne rimarkis
la venton kiu
skuis la
arbojn.

“... DEK! Mi venas!” vokis Eta Vombato.

Sed kie estis Koalo?
Kie estis Kuniklo?
Subite Eta Vombato
sentis sin tre sola.
“Kie mi estas?” li diris.

Gut' ... gut'...

Pluvgutoj komencis fali
de eta, malhela nuboj.

Gut' ... gut'....

Plorgutoj komencis fali
de eta, perdita vombato.

Sed la suno ne restis longe kaŝita.
Kaj ankaŭ Eta Vombato estis baldaŭ
trovita.

“Ho, tio estas tre malstabila fungo...”

... mi trovis vin!” diris Panjo. “Kia bonega pluvombrelo!”

“Lasu nin salti en la flakojn,” diris Kuniklo.

Kaj Eta Vombato plej grande kaj plej feliĉe salte ŝprucis akvon la tutan vojon hejmen.